

е като слънцето. Като срѣщнете моята душа, това слънце, което гледате, ще потъмнѣе прѣдъ нея. Отъ това слънце ще чуete най-хубавата музика, най-хубавия говоръ, и ще кажете: „Сега разбирамъ, какво нѣщо е животътъ, който изтича отъ Бога!“ Сега не искамъ да ви обезсърча отъ вашия животъ, не, азъ гледамъ много разумно на нѣщата. Този Господъ е паправиль земята като едно възпитателно заведение, една забавачница съ всичкитѣ приспособления; всичко е наредено, за да ни въведе въ единъ другъ свѣтъ по-висшъ, дѣто природата е съвсѣмъ другояче уредена. Тукъ е най-малкото, а онзи свѣтъ, дѣто ще влѣзните сега, скоро—нѣма да се мине дълго—неговата природа е 10 пѣти по-хубава, отколкото тукъ на земята. Свѣтлината тамъ е по-мека. Вие сега пакъ ще ме разберете криво. Ще кажете: „Кога ще влѣземъ въ този животъ“ И днесъ можете да влѣзните. Ама прѣдставете си, ако вие сте вървѣли по пѣтя, и ви е валѣлъ дъждъ, голѣмъ студъ има и водата върху васъ е замръзнала, и вие сте станали толкова голѣмъ, че не можете да влѣзните презъ вратата, какво трѣбва да правите тогава?—Ще разчупите леда, да се разтопи. Какъ?—Ще се стопите, да останете въ своята естествена голѣмина. Виждамъ сега, вие сте толкова грамадни, около васъ има толкова ледъ, че не можете да влѣзете. Ще се стопите. Какъ?—Ледътъ върху васъ трѣбва да се стопи. Това сж метафори, иносказания. Какъ да ви говоря? Любовта не е нѣщо,—тъй да ви я извадя и ви я покажа, като нѣкоя ябълка.

И азъ ще ви приведа сега слѣдния примѣръ: Допуснете, че вие сте боленъ, лежите на легло, 10 дена вие сте се увивали, коремъ ви боли, грѣбнактъ ви боли. Нѣкоя приятелка мисли за васъ, и изпраща съ своето дѣтенце цвѣтя и нѣкое писмо. Вие вземете цвѣтята, миришете ги, и отъ цвѣтята почнете да мислите за вашата приятелка, и послѣ нейнитѣ думи се съединяватъ съ вашата душа и се явява лицето ѝ. Та тия цвѣтя трѣбва да